

Kdo se je še spominjal zdaj ropotače? Le oče mi je rekel: „Ivo, v tako vroč boj pa ne jemlji tako slabega orodja!“ Nič nisem odgovoril. Kako neki? Prišli smo prav od procesije. Ali ni Velika sobota kaj drugega kot Veliki petek?

Bogati ljudje.

*Ko vzklijejo bogato cvetke
in stko po zemlji pisan prt,
kako je zemlja vsa cvetoča,
vsa kakor samo eden vrt.*

*Tedaj odpre se nam bogastva
in sladke radosti zaklad,
ni kralj na zlatem ni prestolu
tako vesel, tako bogat!*

*O, pridite k nam po cvetove,
ki v njih je med in kras na njih!
Kako ljubō jih k nam nagiblje
pomladi nežne topli dih!*

*V srce veselja, kito cvetja
vsakomur, kdor dospe do nas!
Pa bi nam v srcu ne kipelo,
pa bi nam ne žarel obraz?*

Leon Poljak.

Iz zime v pomlad.

Spisal Ivo Blažič.

Nalahno je zavel gorak dih od juga; sklonile so se veje, zahreščale. Daleč v gorah se je svetlikal beli sneg, vrhovi so bili okičeni s krasno krono, visoko nad njimi se je dvigal pod neizmerni nebeški obok ponosni orel. Solnce se je upiralo z vso jakostjo v grebene visokih hribov, sneg se je tajal, voda je drla v dolino.

V dolini so pa zaveli gorki dihi in poljubljali tanke vrhove belolistih brez. In vsa prostrana dolina se je odzvala temu poljubu prve pomladanske sapice: trava je jela zeleneti, popki so poganjali. In glej! Tam v zatišju